

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Jacobi Alvarez de Paz Opera

De Exterminatione Mali, Et Promotione boni - Libri quinque

Álvarez de Paz, Jacobo

Lvgdvni, 1613

De præmio Obedientiæ & primo de multiplici eius victoria. Cap. 14.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77843](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77843)

De Premio Obedientia, & primo de multiplici eius victoria.

CAPUT XIV.

Huius rei gratia à seculo per vitam spiritualem defecimus, ut de nostris hostibus triumphemus, & de mundo, & demone, carne, ac de nobismetipsis gloriosam victoriam consequamur. Bellum enim non nisi propter pacem bonum est, non enim pax queritur, quemadmodum Augustinus ait, ut bellum excitetur, sed bellum geritur ut pax acquiratur. Nemo verò ad pacis possessionem veniet, nisi prius victoriam de hoste reportet. Nam quamdiu non vincit, aut pugnat, aut victus ab inimico prostermitur, qui autem adhuc pugnat, certè pacis hilarem faciem non vidit, & qui victus cadit, multò miserius à pace discedit: cum cogatur hosti seruire, cui non vult voluntate fœderari. Spiritualem autem vitam bellum esse nemo illorum, qui illam sectantur, ignorat, cum quotidie aduersus se hostes insurgere animaduertat. Quare Paulus de se, & sui similibus, vitam hanc sectantibus, dicit: In carne ambulantes, non secundum carnem militamus. Nam arma militiæ nostræ non carnalia sunt, sed potentia Deo. Hi quidem in carne ambulant, id est, in corpore corruptibili degunt: at non militant secundum carnem, sed secundum spiritum, ut pacem, quod in ipsis est, cum omnibus hominibus habentes, bellum aduersus hostes inuisibiles gerant, qui spiritus eorum proculcare perentant. Ad hoc autem bellum non sibi parant enses, & lanceas, & huiusmodi arma, quæ carnalia dicuntur, quoniam carnem vulnerant; sed veras virtutes, & validissima præsidia gratiæ, quæ secundum Deum potentissima sunt, ut spiritum tueantur, & hostes eius conterant, atque subuertant. Si autem spiritualis vita certamen est, & militia, pacem vtique ut scopum respicit, atque ad eam ad victoriam, tanquam ad id sine quo pax obtineri non potest, tota sui intentione contendit. Nihil ergo huic vitæ nostræ vilius, nihil pretiosius victoria, qua de hostibus obteuta, pacem assequimur, tranquillitatemque in hac vita inchoatam, & in futura perfectam possidemus.

Victoriam autem de hostibus suis quis assequitur? Certè non alius quam verus obediens, nam omnes victoriæ non sunt, aliud quam quædam obedientiæ præmia à iusto iudice Deo obedientium laboribus asseruata. Quomodo enim iustus vincit, quomodo suos hostes elidit? Nonne, aut peccata & vitia fugiendo, aut virtutibus insistendo, atque vno nomine Dei iussa ac præcepta seruando? Sed hæc partus sunt obedientiæ, & sanctæ subiectionis germina, ac pacis, ad quam tendimus, ac quietis initia. Quamobrem Salomon ait: Testis mendax peribit, vir obediens loquetur victoriam. Nomine testis pendacis, presbyter Beda inobedientem intelligit. Qui se, inquit, Deo seruire testatur, nec factis dicta exequitur, peribit. Quis est autem hic, nisi qui verbis, aut habitu se Deo obedientem exhibet, sed vita, & conuersatione non obedit? Huic perditio parata est, quia ex eo quod obediendo victoriam de hostibus non assequitur, consequens est, ut victus ab illis ab æterna salute repella-

A tur. At vir obediens, qui scilicet viriliter & perseueranter obedit, perpetuò loquetur victoriam, quotidie nouas de suis hostibus victorias obtinebit, quas possit iustus se audientibus enarrare. Cantabitque ille vtique cum sancto Dauide: Venite, audite, & nariabo, omnes qui timetis Deum, quanta fecit anima mea. Meritò verò victorias obedientiæ non sibi, licet ipse eas assequatur, sed Deo attribuit, quoniam non propriis viribus, sed virtute Dei eas de hostibus acerrimis reportauit. Deo autem gratias, inquit Paulus, qui dedit nobis victoriam per dominum nostrum Iesum Christum. Ipse dat obedienti victoriam, quoniam nisi virtutem & gratiam ad obediendum daret, homo non obediens, & si non obediens, hostem non vinceret, nec de vitis ac demonibus triumpharet. Ac ideo hæc gloriosa victoria Dei est, & hominis: Dei auxilium tribuentis, & in homine pugnante vincētis, & hominis virtute Dei præcepta complentis, & per obedientiam præceptorum suos aduersarios superantis. Nec quia dicitur, Vir obediens loquetur victoriam, putandum est, cum aut fallaciter dicere, quæ non fecit, aut arroganter se de victoria iactare. Neutrum quippe in obedientem quadrat, qui cum verax & humilis sit, nec potest quæ obediens, victoriam sibi adscribere, quam non acquisiuit, nec superbè sibi assumere, quam Deo suppeditas ferente de inimicis obtinuit. Loquitur ergo victoriam, quam de hostibus tulit, quia verax est; & eam se à Deo accepisse verbis fatetur, quia humilis est.

C Sed quanam est hæc victoria, quam vir obediens assequitur? Certè multiplex est eius victoria; nam cum non vnum tantum, sed multos hostes habeat; cum non vnum solum certamen, sed plurima cum eis ineat, multiplicem etiam de illis victoriam reportat. Prius tamen quanam sint iustorum certamina disquiramus, & inde quomodo obedientia multorum hostium victor existat, apertè cognoscemus. Ambrosius quidem ea omnia ad duo tantum retulit. Quodam enim loco sic ait: Non superfluo. Dauid diuinum quaesuit auxilium, qui sciebat sibi aduersus fortes esse certamen, pluraque sibi prælia preparata dimicaturum, nunc aduersus nequitas spirituales, quæ sunt in cælestibus, nunc aduersus calorem sanguinis, & innumeras corporis huius illecebras, quarum nexu vario, & diuturna colluctatione lassatus, pudendo corruisset certamine, nisi fidei se radice tenuisset. At nos apertioris tractationis gratia quatuor hominis hostes assignamus. Hostis eius est diabolus: nam aduersarius vester diabolus [tamquam leo rugiens,] inquit Petrus Apostolus, [circuit quærens quem deuoret.] Hostis eius est mundus: vnde Ioannes ait: Nolite mirari, si odit vos mundus. Ac si diceret, cum inimicus vester sit, ô fratres, quid mirum si vos odio habeat? Hostis eius est caro: quare Michæas ait: Ab ea quæ dormit in sinu tuo, custodi claustra oris tui. Hostis tandem est vnusquisque sibi ipsi, vt enim Chrylóstomus luculentissimè cõfirmauit: Nemo læditur nisi à se ipso, quia nullus hostis quamtumuis importunus, potest illi malum culpæ inferre, nisi ipse velit culpæ macula deformari. Et Iob ait: Factus sum mihi metipso grauis, quod si homo sibi ipsi grauis est, hoc est, molestus, & onerosus, sibi metipso quasi hostis & inimicus existit. Nemo enim molestum sibi existimat, quem, quoniam gratum experitur, amat.

E Jam istos hostes sola obedientia prostermit, sola ipsa præclarissimas de illis victorias acquirat. Obedientia diabolum vincimus, eique nos esse superiores ostendimus. Idque sonat illa verba Gregorij: Victimæ

Psal. 65. 16.

1. Corint. 15. 57.

Ambros. ad Psal. 118. ser. 11. ult. v.

1. Petri 5. 8. 1. Ioan. 3. 13.

Michæa 2. 5.

Iob. 7. 20.

August. epist. 205 ad Bonif. fa.

2. Corint. 10. 3.

Præter. 21. 28.

Greg. lib. 4. in 1. Reg. c. 5.

sunt obsequia obedientium: quia cum hominibus pro Deo subiicimur, superbos spiritus superamus. Ceteris quidem virtutibus demones impugnamus; per obedientiam vincimus. Victores ergo sunt qui obediunt: quia dum voluntatem suam aliis perfectè subiiciunt, ipsi lapsi per inobedientiam Angelis dominantur. Sic ille.] Vna autem ex præcipuis causis quare per obedientiam diabolum vincimus, ea est, quia eius dolos & rethnas obediendo detegimus. Quoties nos ille sub specie boni ad malum pertrahit? quoties ad indiscretum ferentem, aut ad ridiculum teporem impellit? Iam bona esse fua- det, quæ bona non sunt: iam vir es nobis datas excedere, & maiora, quam par sit, præsumere, aut certe pusillanimes esse, & nihil dignum homine aggredi, nihil arduum moliri suadet. Hos in salus obedientiæ virtus eludit. Nam dum ad patrem spiritualem accurrimus, dum ei cogitationes immixtas detegimus, dum ab eo eruditè simpliciter obediunt; & quid vnumquodque sit an bonum, an malum, clarè cognoscimus, & quousque progrediendum nobis sit, & quid tanquam supra vires fugiendum, quid verò tamquam iuxta vocationem nostram amplectendum, nequaquam ignoramus. Ideo dicebat Antonius, vt in vitis Patrum narratur. Si fieri potest, quantos passus ambulat monachus, vel quor calices aquæ bibit in cella sua, declaret senioribus, vt à recto non deuiet. Vna ratio amicitia seruanda, est amicitia secreta nobis commissâ fideliter tegere. Quare Ecclesiasticus ait: Si denudaueris absconsa illius, hoc est, amici tui, non persequeris post eum: id est, non est cur ad eius amicitiam redire contendas, ad quam ille & merito te non admittet. Ergo cum prælato, aut spiritali patri diaboli tentationes detegimus, & secundum quod nobis iniunctum est, eius dolis resistimus, manifestè eius amicitia detestamur. Ad idque confirmandum Dorotheus narrat, quendam fratrem à diabolo fuisse dilectum, & ipsius auctoritatis mendacij testimonio ceteris prælatum, qui noluit in rebus suis à maiore gubernari. Statimque subdit. Tales diligit atque his maximè delectatur, qui sine duce sunt, non his qui sese summittunt ei qui post Deum auxilium præstare potens est, & manum dare. Neque enim diabolus ille cunctos ad eundem fratres potestatem habuit, cum illum sanctus pater reperit, tot potiunculas, tot pigmenta, tot alabastra circumferentem, non omnibus propinquit. Nam quisquis illius præsentit insidias, accurrit illi, & cogitationes suas quascumque latentes aperuit patri, & sic auxilium inuenit in tempore tentationis; & hac de causa non potuit aduersus eos iniquus insidiator. Infelicem illum vnum inuenit, qui seipsum regebat, & instrueret, qui nullum haberet coadiutorem, quemque, vt voluit, ludo habuit, discendensque soli gratias egit, ceteros omnes detestatus. Sic ille.] Manifestum est itaque, obedientiam, qua spiritalis vir seniori subiicitur, diabolum vincere, eius dolos eludere, & arma confingere. Quare Bernardus iure optimo fratres suos monet, vt hoc obedientia telo aduersus hostem humani generis diabolum dimicare non desinant. Obsecro, inquit, vos, nouella plantationes Dei, vos qui nondum exercitatos habetis sensus ad discretionem boni & mali; nolite sequi cordis vestri iudicium, nolite abundare in sensu vestro: ne vos tanquam rudes adhuc versutus ille venator decipiat: nam syluestribus illis, & omnino bestialibus bestiis (seculares homines loquor) apertos satis expandit laqueos, vtpote, quos facillè capiendos esse non dubitat. Vobis autem, qui tanquam pruden-

2. par. 5. 166.

Ecc. 27. 19.

Dorothei. doct. 5.

Bernard. ser. 3. in Psal. Qui habit. at.

tiores cerui, serpentes ne catis, & desideratis ad fontem viuum, subtiliores occultat laqueos, & callidiora fraudis suæ argumenta conquirunt. Vnde obsecro vos, humiliamini sub potenti manu Dei patris vestri, & acquiescite eorum consiliis, qui melius norunt venatoris illius versutias, edocti diuturno longi temporis exercitio, & crebris experimentis, tam in se quam in multis.] Hanc gloriosam reportant de diabolo primo hoste victoriam, qui sub obedientia iugo positi nouerunt se non proprio sensu, sed maiorum consilio gubernari. Obedientia victoriam etiam de mundo conquinatur. Nam qui principem alicuius regni vincit, ipsum quoque regnum sibi subiicit. Sed querendum est ab Scripturis sanctis, quis sæculi huius princeps esse dicatur. Non dubium est, quin nomen hoc principis mundi diabolo sit attributum. Verba quippe sunt Domini: Venit princeps mundi huius, & in me non habet quicquam.] Et nunc princeps huius mundi eicietur foras.] Et Paulus ait, [nos colluctationem habere aduersus principes, & potestates, & aduersus mundi rectores tenebrarum harum.] Si ergo obedientia diabolum principem mundi vincit, quid magnum, si mundum etiam vincat, atque prosternat? Vincit profecto illa sæculum, cuius præcipuum desiderium suis sectatoribus inmissum est omnibus dominari, obedientia verò penitus hoc desiderium reicit, quoniam magnam perfectionem reputat omnibus se subiicere. Vox Domini est: In mundo pressuram habebitis, sed confidite. Ego vici mundum.] At dicnobis, Domine, quomodo viciisti mundum, vt nos eum eadem ratione valeamus superare? Annon viciisti per obedientiam, qua vsque ad mortem crucis paruisti æterno Patri, & omnia eius, super redemptione mundi, mandata complesti? Si ergo, vt ait Chrysostomus, licet & nobis vincere mundum, si voluerimus fidei nostræ auctorem sequi, & eadem via incedere, quam ipse nobis strauit, certè via obedientia nobis terenda est, vt ad optatam huius sæculi victoriam veniamus. Nihil enim est aliud mundum vincere, quam pessimorum hominum voluntati, conuersatione nostra contradicere, & Dei voluntatem amplecti; hoc autem ille solus facit, qui fideliter eius mandatis obedit. Ioannes quidem mundi victoriam fidei ascribit, sed si bene intelligatur, quatenus se obedientia coniungit. Omnis, inquit, qui natus est ex Deo, vincit mundum, & hæc est victoria, quæ vincit mundum, fides nostra.] Nascitur ex Deo, qui baptismo illinitur, & quod sacramento illo proficitur, vita & conuersatione complectitur. Quis est autem hic, nisi qui per obedientiam Dei præcepta custodit? Ergo obedientia est, quæ in filiis adoptiuis Dei mundum, & eius adiutores prostrauit. Et quæ fides est mundi victoria? Nonne illa, quæ charitate formata Dei sermones obseruat? Sed hanc sicut nemo à charitate diucllet, ita neque ab obedientia separabit. Obedientia igitur, qua Dei mandata subiicimur, nos victores mundi constituit. Quod & ipse Ioannes statim clariùs aperuit. Quis est, inquit, qui vincit mundum, nisi qui credit quoniam Iesus est filius Dei? Quis autem est iste credens vt oportet, nisi qui per gratiam, & obedientiam mandatorum Christum habitorem habet? Vnde Bernardus ait: Veruntamen potest fortè mouere, quòd tam multos videmus credentes Iesum filium Dei esse, adhuc tamen mundi nihilominus cupiditatibus irretitos. Quid ergo ait: Quis est qui vincit mundum,

Iuan. 14. 30. Iuan. 12. 31. Ephes. 6. 12.

Iuan. 16. 33.

Chrysost. hom. 78. in Iuan.

I. Iuan. 5. 4.

I. Iuan. 5. 1.

2. Cor. 10. 5. 2.

mundum,

mundum, nisi qui credit quia Iesus est filius Dei] cum & ipse iam mundus id credat? Annon ipsi quoque demones & credunt, & contemiscunt? Sed dico: putatne filium Dei reputat IESUS V. M. quisquis ille est homo, qui ipsius nec terretur comminationibus, nec attrahitur promissionibus, nec preceptis obtemperat, nec consiliis acquiescit? Nonne is etiam si fateatur se nosse Deum, factis tamen negat? Porro fides sine operibus mortua est in semetipsa. Nec sane mirum videri potest si nequaquam vincit, quae nec vivit quidem. Quæris quamnam sit viuida, & victoriosa fides: illa sine dubio, per quam Christus habitat in cordibus nostris. Christus enim & virtus est & vita nostra. [Cum Christus apparuerit vita vestra (ait Apostolus) tunc & vos apparebitis cum ipso in gloria.] Vnde gloria nisi de victoria? Aut quare cum ipso apparebitis, nisi quia in ipso & vincimus? Denique si his tantum data est potestas filios Dei fieri, qui suscipiunt Christum, de his quoque solis intelligendum est quod dicitur: Omnis qui natus est ex Deo, vincit mundum. Hac ille.] Notum est itaque ex his, solum virum obedientem de mundo victoriam consequi, & sæcularibus cupiditatibus dominari. Hancque illustrem victoriam non solum per obedientiam obtineri, verum & per obedientiam prouehi. Nam quo quis perfectius suam voluntatem abnegat, & non tantum in maioribus, sed in minoribus obedientiam diligit, eo perfectius mundum prosternit. Tertium quoque hostem nostrum obedientia calcet, nempe carnem singulis horis nobis insidiantem. Sciteque dixit Thomas à Campis author pietate clarissimus: Qui non libenter, & sponte suo superiori se subiiciunt, signum est quod caro eorum nec dum perfecte illis obediat, sed sæpe recalcitat, & murmurat. Quasi diceret, carni suae ille se subdit, qui prelato obtemperare non nititur, & dum ille se sponte submitit, mirò modo ab imperio carnis liberatur. Sic etiam Bernardus secundam illam beatitudinem intellexit. Bati mitis, quoniam ipsi possidebant terram. Hanc ego terram, inquit, corpus nostrum intelligo. Quod si possidere vult anima, si regnare desiderat super membra sua, necesse est ut sit ipsa mitis, & superiori suo subiecta, quoniam tale inueniet inferius suum, qualem se exhibuerit superiori. armatur enim creatura ad vlciscendam sui iniuriam creatoris. Et ideo non erit anima, quae rebellem sibi inuenit carnem suam, se quoque minus quam oporteat superioribus potestatibus esse subiectam. Manifestat ipsa & humilietur, sub potenti manu Dei altissimi, subiecta sit Deo, & his pariter, quibus vice eius habet obedire prelati: & continuo corpus suum inueniet obediens, & subiectum. Sic ille.] Primus homo per inobedientiam à Deo delinquit, & statim carnem aduersus mentem rebellantem sensit, cui ipsa inobedientia contra spiritum vires adiecit. Aperti sunt oculi amborum, ait Scriptura, ut scilicet impetum carnis suae aduersus spiritum insurgentis aduertent, & se peccato pacem perdidisse cognoscerent. Nudi erant, quemadmodum loquitur Augustinus, & non confundebantur, non quod eis sua nuditas esset incognita, sed turpis nondum erat, quia nondum libido membra illa præter arbitrium commouebat: nondum ad hominis inobedientiam redarguendam sua inobedientia caro quodammodo testimonium perhibebat. Gratiaque remota, ut pœna reciproca inobedientia plegetetur, extitit in motu corporis quaedam impudens nouitas: & fecit atentos, reddiditque confusos. Hunc fructum, quem in prius pa-

rentibus inobedientia tulit, in nobis sæpe affert, ut quoniam maioribus nostris obedire renuimus, quos detestamur, quos horremus, in carne nostra prauos motus sentiamus. Primo parenti inobedienti anima (Deo ita statuente) subiectionem denegarunt: sic nobis, dum prelati mentem morigeram non exhibemus, affectus nostri obedientiam denegant, & aduersus rationem bonum cupientem rebellant. Si ergo inobedientia carnem ad defectionem prouocet, obedientia in officio continebit, & victoriam de illa feret. Vnde Climacus carnem sic ad spiritum loquentem inducit. Si obedientia collum submittas, à me disunctus es. Iniquam scilicet pacem, qua mihi ad tuam perniciem iungebaris, dissoluiti, & meos impetus superasti. Ecalio loco. Vidi populos obedientia deditos facile compungi, placidos esse, continentis, studiosos, feruentes, quos patris presidium bello seruauerat immunes. Et quidem nos similia vidimus, viros nimirum spirituales obedientia adiectissimos, carnem non tam corporis afflictatione, quam omnimoda subiectione viciisse. Qui in præmium perfecta obedientia ancillam suam, nempe carnem, obsequentem accipiunt: & eius impetui iam lassescerent frangunt. Merito igitur Ambrosius. Si homo in eo quod factus est, perduisset, non esset potestas inimico ad carnem eius accedere, & animæ contraria suffurrare. Atque adeo nos ad id, quod ille perdidit, scilicet ad obedientiam, qua Deo subditus erat, redeamus, & ut obedientia mercedem, carnis victoriam non sine exultatione loquemur.

C Infestissimus tandem hostis homo sibi ipsi, qui dum extra legem Dei sibi ipsi consentit, non aliud quam mortis excidium parat. Hunc verò hostem ab obedientia vinci palam testatur est Gregorius. Vir ait obediens loquetur victorias, quia dum alienæ voci humiliter subdimur, nosmetipsos in corde superamus. Et verò hæc est præcipua obedientia victoria, quia homo vincens semetipsum, qui vicit reliqua omnia, fortior ostenditur, & maiorem ex hoc facinore, quam ex aliis gloriam assequitur. Vincit homo seipsum per obedientiam, nam & iudicio suo compedes iniicit, & voluntatem catenis illigat, & corpus, ac omnem motum eius à noxia libertate auocata ad Dei seruitium prouocat. Vincit seipsum, quia suis desideris vim infert, & libens propter amorem Domini alterius voluntati subiicit. Vincit seipsum, quoniam quicquid ipse est, & potest, feruore obedientia superat, ut non proprium iudicium sequatur, aut propriam voluntatem faciat, sed Dei, ac prelatorum mandata custodiat. Is profecto iam victor existens loquetur victorias, quas de seipso reportauit, quia ut Hieronymus ait Beda ait, dum per obedientiam sua desideria vincere satagit, per iustitiam iudicis postmodum victoriae palmam percipit. Is est ille, cui victoriam de se consequuto tam illustria præmia in Apocalypsi promittuntur. Vincenti, inquit, dabo edere de ligno vitæ. Qui vicerit, non lædetur à morte secunda. Vincenti dabo manna absconditum, & calculum candidum. Qui vicerit, & custodierit in finem opera mea, dabo illi potestatem super gentes, & reget eas in virga ferrea. Qui vicerit, sic vestietur vestimentis albis, & non delebo nomen eius de libro vitæ, & confitebor nomen eius coram patre meo, & coram Angelis eius. Qui vicerit, faciam eum columnam in regno Dei mei. Qui vicerit, dabo ei sedere mecum in throno meo. Quis nam est iste victor, iste vincens, qui vicit? An est vir

Climac. grad. 15.
 Gradu 4.
 Grig 35. mor. 10
 Ibid.
 Apoc. 2.7
 n. 11.
 n. 17.
 n. 27.
 Cap. 3. 3.
 n. 12.
 n. 21.

Col. 3.4.

1. Iob. 5.4

Thom. à Camp. li. 2. de imitat. Christi. c. 14.

Ber. ser. 2. omnium sanctorum. Matth. 5.4.

Gen. 3. 6.

Aug. 14. de Ciu. 17.

obediens, qui loquitur victorias multiplices, quas de suis hostibus acquiritur? Non incongruè sanè ita intelligemus. Cum enim vincenti absolute, & non vincenti hæc aut illa præmiorum genera; hæc eximia præmia promissa sint, illi promissa videntur, non qui in hoc bello victor, & in illo victus est, sed qui omnes hostes vicit, & in cunctis conflictibus victor euasit. Is autem non est alius, quàm qui ad Deum, & maiores suos perfectam obedientiam tenuit. Hic ergo multiplices victorias loquatur, & septuplex præmium reportet. Illi datur, vt Christum vitæ lignum in suauitate manducet, & æternam damnationem ignoret: vt puritate ditatus arcana diuina cognoscat: vt suis appetitionibus dominetur: vt in hac vita virtutibus & in futura virtutum præmiis cum honore vestiatur: vt alios instar columnæ, verbo & exemplo sustentet: vtque tandem cum Christo obedientium capite in perpetuum regnet. Hæc igitur sunt obedientiæ præmia, hæc multiplices ipsorum victoriæ, quibus ad illas diuitias possidendas perueniunt, vt quia quod ad Dei laudem ore loquantur, opere perfecterunt, tam perfecti operis mercedem consequantur.

De Mirabili tranquillitate Obedientium.

CAPVT XV.

VICTORIAM sequitur pax, & tranquillitas animorum, qua victores sibi repugnantes omnino subiiciunt, & interna serenitate lætantur. Quare si obedientia de hostibus victoriam assequitur, non mirum si pacem & tranquillitatem efficiat. Et sanè in hac vita obedientiæ præmium est pax, & quies animi, incomparabilisque serenitas, quam illi habent, qui sponte iugum obedientiæ suscipiunt. Ponamus pacem duplici ratione turbatam; aut quia aliquis maiori repugnat, aut quia inferiori sibi contradicenti non imperat, cum illum compefcere, & in debita subiectione continere non possit. Si autem quis & superiori pareat, & ab inferiore debitam subiectionem accipiat, perpetua quadam tranquillitate cumulabitur. Hæc duo secum afferunt obedientiam: nam Deo nos & superioribus subiicit, & ab his quæ infra nos sunt, nimirum à viribus, & appetitionibus nostris, perfectam subiectionem extorquet. Nam iudicio nostro frangum iniicit, ne contra mandata prælatorum aliquid sentiat: voluntatem cohibet ne opposita his, quæ iniuncta sunt, cupiat: appetitum continet, ne in periculosam libertatem diffluat: corpus demum ad imperata exequenda applicat: & ita cum ipsa maioribus pareat, & illi vniuersæ nostræ vires obediant, non est vnde turbationem pertimescat. Profectò ita expectimur animos perfectè obedientium læta quadam serenitate pacatos; & ab omni spiritus perturbatione seiunctos. Quibus obedientia pro tribulatione data est, vt dum per viam tribulationis in Dei regnum non vadunt, sciant, quia per viam obedientiæ, quæ securissima est, & plenissima incunditatis, incedunt. Scriptum quidem est: Omnes, quia piè volunt viuere in Christo IESU, persecutionem patientur: Et, quoniam per multas tribulationes oportet nos intrare in regnum Dei. Et: Nonne oportuit Christum pati, & ita intrare in gloriam suam? Sed veri obedientes quasi his legibus eximuntur, quibus obe-

2. Tim. 3.
12.
Act. 14.
21.
Luca. ult.
46.

A dientia ipsa pro persecutione, & tribulatione, ac martyrio decernitur. Obedientia enim proprium iudicium, & propriam voluntatem, cunctorum origines malorum, persequitur: corpus ipsum piis obsequiis quasi tribulationibus atterit, & amorem proprium nobis vsque ad mortem infidiantem occidit. Quid magnum si ipsa vicem persecutionum, & tribulationum, & martyrij suppleat: nõcque lætos & tranquillos in patriam æternam perducatur? Immo sicut qui iustior est, eo est tribulationibus ditior: Nam, [Multæ tribulationes iustorum.] Et omne gaudium existimate fratres, cum in varias tentationes incideritis: Ita qui obedientior est, hoc ipso etiam est tranquillitate locupletior: quoniam obedientia pro tribulatione habita non turbationum stimulos, sed quietis flores imponit.

B Doroteus rerum spiritalium magister peritissimus apertè fateatur, tranquillitatem animi ex obedientia manare: Obedientia, ait, factum est (credite quod dicam fratres) vt in tanta semper quiete & securitate essem, vt plerumque pœniteret me tantæ tranquillitatis. Enarratisque, tum responsione cuiusdam superioris, qua dictum est illi, obedientiam vicem tribulationum gerere; tum visione quadam sua, qua Angelus illum ex magna tristitia ad incredibilem exultationem eduxit, hæc subdit: Hæc vobis dixi, fratres, volens ostendere quam securitatem, quam quietem habeat, tranquillitatemque, nulla in re seipsum instituire, sed omnia sua ad Dominum referre, & in eos, qui post Deum possunt nos regere. Discite igitur interrogare, discite vos ipsos non regere, quam bonum sit. Hoc enim humilitas, hoc quies, hoc gaudium est. Merito verò hic beatus vir obedientiæ humilitatem, quietem, ac gaudium attribuit. Nam nec obedientia potest ab humilitate scerni, cum sit quedam inferioris ad superiorem subiectione; nec potest, à quiete diuelli, cum sit iudiciorum, & voluntatum maioris minorisque coniunctio: nec potest à gaudio seiungi, cum conscientia nostra semper de hoc gaudeat, quòd assensui rectæ rationis inhæreat. Quid autem rationi conformius, quàm vt inferior suo maiori subdatur? In tantum certè quies mentis ab obedientia dependet, vt hæc nihil aliud, si rectum præcipit, quàm ipsam quietem tranquillitatemque præcipiat. Dixit Dominus mari: Tace, obmutescet: & statim tacuit, atque obmutuit, & cessauit ventus, & facta est tranquillitas magna. Et similiter ait prælatus subdito, qui non aliter cogitationibus, aut fluctuationibus mentis suæ, quàm vento mare turbatur: Tace, obmutescet; & è vestigio illa fluctuatio cogitationum cessat, & tranquillitas mentem occupat. Quanam ratione hoc contingat, explicemus. In hoc enim miraculo Domini vitam religiosam esse depictam venerabilis Beda non incongruè proficitur. Et nos quoque singuli, ait, cum signo Dominicæ crucis imbuti sæculum relinquere disponimus, nauem profectò cum Iesu conscendimus, mare transire conamur. Sed qui [non dormitabit, neque dormiet.] Israël custodiens semper, nobis tamen sæpe nauigantibus quasi inter æquoris fremitus dormit, quando crebrescente inter medios virtutum nisus, vel immundorum spirituum, vel hominum prauorum, vel ipso nostrarum cogitationum impetu, fidei splendor obtenebrescit, amoris flamma refrigescit. Sic ille. Religiosus igitur cum vitam spirituales inchoat à terra in caelum in ligno crucis enauigat. In hoc decursu maris sæuam tempestatem patitur, dum à suis cogitationibus, & desiderijs ad varia

Pf. 13. 10
Iaco. 1. 2.

Dorothe.
Doctr. 5.

Mar. 4.
39.

Beda lib.
2. in Mar.
61.

Isai. 5.
27.